

— Le počakaj ti nagajivec, nikdar te več ne vzamem na semenj. Tako me je skrbélo! — dejala je mati in ga pogladila po licu.

Kaj naj še pripovedujem? Mati je dobro prodala svojo drobnjavo, kupila nekoliko loncev in skled, a Júrijček je dobil pri „lečetarji“ konja in sabljo — spomin na svoj prvi semenj. A potem sta se vrnila na Cerkvišče po starem potu.

— Kako je bilo na sejmu? — prašali so ju domači.

— Lepo je bilo, lepo — odrezal se je Júrijček — ali semenj me ne bode več videl, dokler ne bodem velik. Skoraj bi se bil zgubil!

Kakor v sanjah se je spominal raznih stvari, ki jih je videl na sejmu, mislil še dolgo na óne razne ljudi, na moža z opico, na prestali strah, na prijazno Metliko in bil vesel, da je zopet na Cerkvišči, kjer ni sicer toliko lepega ali človek je saj brez skrbi, da se ne zgubi — — —

Cvetoči trn.

Lepo majnikovo jutro me je izvabilo iz mestnega zatišja v bujni log. Kako okrepi in dvigne ta krasota človeškega duha, nehotè se ti izvije iz prsi hvalen spev Onemu, ki je izvor vse te lepote. In kako tudi ne! Mar naj človek sam ne poje slave Stvarniku, ko vender veš gozd odmeva nje? Mogočno doni pesen ptičev proti nebu. Vse je v cvetji. Ozka stezica me vodi ob potočku nizdolu. Glej ga, tudi stari trn se je oblekel v belo cvetje, da se tudi on pokaže, češ, jaz nisem zadnji! A jaz ti ne verujem, cvetoči trn! Pod zapeljivim cvetom skrivaš bodice! Samotariš pač nè, srebrni potoček ti šumlja mirno in pljuska ti lahko vodico ob vejice. Lehko si ponosen! A vender ti ne verujem! Osiplje se ti vže cvetje, in kmalu pokažeš svoje bodice. Veselim se sicer vzpomladnega cveta, le tvojega cveta nisem vesel, cvetoči trn! Zakaj neki ne? Podoba si mi človeka, ki pod krinko prijaznosti skriva pikre pšice, a jaz ljubim le odkritosrčnega človeka, hinavec se mi studi. Zato mi ni vŕeč tvoj cvet, cvetoči trn! —

J. Kromar.

Koliko jih je bilo?

Tam doli na Viru so prale perice. Po bregu mimo njih pride krošnjar s krošnjo na hrbtu in pozdravi perice, rekoč: „Bog vam daj dober dan, ker vas je trideset!“ „Bog ga daj tudi tebi!“ odzdravila mu je ona zgovorna Maruša, — „a vender zmotil si se, prijatelj, ker si nas naštel preveč, nego nas je v resnici. Ko bi nas bilo še jedenkrat toliko, kolikor nas je in pa še polovica toliko, potem bi nas bilo trideset. Tako si pa rekel preveč!“ — Nu koliko jih je bilo, pogodite!

Ali veste, prijateljčki moji, koliko je mesecev v letu, ali pa koliko je številka na uri? Toliko jih je bilo!

—è.

